

WRAKOD

Tulák v černém plášti

Daniel Janů

Splendidum družstvo

WRAKOD - Tulák v černém plášti

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

WRAKOD – Tulák v černém plášti

Copyright © Daniel Janů, 2020

Cover © Daniel Janů, 2021

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2021

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-060-0 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-061-7 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-062-4 (PDF)

Obsah

1. Pojmenovali ho, ON
2. Osada Sedfohn
3. Otec Kolling
4. ON se vrátil
5. Hladový les
6. Cesta z Correda
7. Efigé
8. Amulet Har
9. Kaprál a banda zlodějů
10. Cesta do Lánve
11. Kněz bratrstva Herat
12. Obius
13. Hostinec Železná pěst
14. Barakasané
15. Cesta do Halme
16. Efigé a žoldáci
17. Efigé a Obius
18. Vzpomínky
19. Atigo a Předurčený
20. Kalesa
21. Jasmínové údolí
22. Cesta proměny
23. Žoldák Berk
24. Nájezdníci ze Senweru
25. Devalgyra Rusovlasá
26. Souboj ve Velkém sálu
27. Zvědové
28. Gerlon vs. Drainys

29. Neznámí jezdci
 30. Armáda z druhého světa
 31. Nemegeu
 32. Drainys a Druid
 33. Osada Valstein
 34. Mocný artefakt
 35. Odvrhnutý elf
 36. Řeka Rubin
- Epilog*

1. Pojmenovali ho, ON

Rup! Praskla větev na okraji hustého lesa. Zpozorněl a levou rukou pomalu sáhl na rukojeť svého meče. Rup! Ozvalo se znovu po jeho pravé straně. Něco se pohnulo v houštině. Ticho a čekání přerušil chraplavý hlas. „Co tu pohledáváš?“

ON mlčel.

„Odpověz, cizince,“ zazněl znovu chraplavý hlas. ON stále mlčel a jen zlehka povytáhl meč.

„Kdo vlastně jsi? No svěř se, než tě vyzvu na souboj!“ ozval se neznámý v houštině.

ON zasunul meč zpět do kovového pouzdra a vykročil vpřed.

„Hej, něco jsem povídal...“ ale další slova přerušil Jeho pohled.

„Aááá, bože, můj ty bože!“

Neznámý najednou zapomněl na slova výhrůžek a dal se na útěk. ON se otočil a pokračoval směrem, kterým šel dál v domnění, že nalezne nějakou chatrč, kde by mohl ulehnout. Šel téměř hodinu mokřinami, které spojovaly husté lesy. Byl zde nezvyklý klid. Jako kdyby les byl mrtvý, bez známky života. Jen studený vítr šlehal do tváře.

Po nějaké době dorazil k malému hospodářství v Kraji Murdeánském. Brána byla otevřená. Vešel. Přistoupil ke dveřím a zaklepal. Chvíli bylo ticho, ale pak se rozsvítilo v jednom okně.

„Kdo je to?“ ozval se hlas za dveřmi.

Ale nikdo se neozval.

„Kdo je to?“

Ale opět se nikdo se neozval. Hlas se odmlčel a světlo v okně zhaslo. ON znovu zaklepal. Světlo se opět rozsvítilo a znovu se ozval hlas hospodáře.

„Tak kdo je to?“

Ale nikdo se neozval.

„Legrace bylo dost, jestli tam někdo je, tak řekněte své jméno, jinak vás dovnitř nepustím!“

„Chááá!“ ozvalo se před dveřmi.

„Neznám vás, ale jsou-li vaše úmysly čisté, pojd'te dál.“

Dveře se otevřely a hospodář cizince vpustil dovnitř.

„Máte určitě hlad a žízeň, pane.“ ON však ukázal směrem do stínem pokrytého koutu, kde byla umístěna lavice.

„Jestli jste unavený, poslužte si. Jídlo tu nechám, kdyby vám přece jenom přišlo k chuti,“ nabídl a odporoučel se pryč.

Když hospodář odešel, nastalo ticho. Vše spalo. I ON už ležel na lavici a oddychoval, ale jednu ruku měl položenou na svém meči...

Když se ráno otevřely dveře do místnosti, hospodář vykřikl údivem. „Ženo, pojd' se podívat!“

Lavice byla prázdná, jídlo netknuté a vedle džbánu s pitím ležela zlatá mince. Žena, když uslyšela svého muže, ihned přiběhla.

„Co se stalo?“

„Víš, jak jsem v noci nechal u nás přespat toho cizince?“

„A co?“

„Vidíš ho tady?“

„Nevidím.“

„No, právě, není to divné. Přišel v noci a odešel k ránu. Nejedl, nepil a nechal nám tu zlaťák.“

Žena vyjekla a vyběhla ven z místnosti.

„Co blázníš!?“ ozval se vylekaný hospodář.

Ale žena ho nevnímala, utíkala ke studni a jen opakovaně křičela MADRAK – MADRAK – MADRAK...

„Co blázníš!?“ ozval se znovu hospodář a rozeběhl se za ní.

Zastavila se až u studně a polévala se studenou vodou, a pořád opakovala to stejné slovo, MADRAK.

„Co to pořád blábolíš?“ okřikl jí muž.

„Je to prokletí, je to prokletí, vpustil jsi do našeho domu přízrak – M A D R A K.“

„Už toho nech! Co ti přeskočilo? Nebyl to žádný přízrak.“

„Sáhl sis na něj?!“ vzdorovala.

„A dost! Nechej toho a běž do chalupy!“ rozzlobil se a ukázal rukou směr. Žena poslechla.

Hospodář se poté odebral zpět, ale cestou do chalupy si vzpomněl na to, že ten cizinec nemluvil. Připadalo mu to divné, ale přízrak noci se mu zdál přehnaný...

2. Osada Sedfohn

Blížilo se k polednímu. V osadě Sedfohn se dnes konal jarmark. Byla to velká sláva a do osady se sjelo mnoho kupců, kteří sem přijeli prodat své zboží. Na konci této slávy, druhý den by měl být vydražen nejhezčí meč. Mezi kupci ve zdejší krčmě se objevil i neznámý rytíř Erlot a svým vychloubačným chováním na sebe hned upozornil. Možná to byl záměr, aby mohl ukázat své dovednosti s mečem. Možná, že chtěl jenom získat ten meč a odjet z osady. Anebo to byl úplný hlupák. Ale kdo ví. Mluvil jen o boji a ženách, které mu padaly k nohám, když pokořil jejich muže. Někteří se jen v duchu smáli, někteří raději z krčmy odešli. Nikdo z místních se však neodvážil pošklebkem znevážit váhu jeho slov. Kdo by se chtěl postavit rytíři, který vypadal, jako nedobytná pevnost – plechový obr.

Celý jarmark zahájil svým proslovem hejtman této osady sir Hustren. Jarmark začal. Největší nádvoří kolem kašny se zaplnilo lidmi a plátěnými stánky. Lidé procházeli, vybírali, kupovali a kupci měli radost z prodeje svého zboží. Na jarmarku se objevil také rytíř Erlot, ale nebyl z daleka jediným ozbrojencem na této slávě. Objevili se zde také dva poutníci v hnědých pláštích, pod kterými určitě skrývali své zbraně. Ještě se však nestalo, že by někdo svým

soubojem narušil tento jarmark. Že by Erlot byl jiného názoru a chtěl tuto tradici porušit? Zapomněl však na své chování a ryšavý hostinský to hned ten den šel všechno povědět hejtmanovi, který si ho pozorně vyslechl. Ihned uvědomil své rytíře, aby Erlota ohlíželi. A to se stalo. Aniž by to Erlot věděl, byl pod neustálým dohledem strážců, kteří postávali podél celého nádvoří.

Ale stalo se něco, co nikdo nečekal.

Zvedl se prach a na nádvoří se vřítelo šest jezdců v černých pláštích s meči nad hlavou. Začala panika. Lidé utíkali na všechny strany. Strkali jeden do druhého ve snaze zachránit si svůj život. Lidé padali a některé stánky se bořily pod kopyty koní nepřátelských jezdců, kteří si cestu razili přímo středem nádvoří. Kdo se jim postavil do cesty, toho smetli.

Erlot vstal, uchopil svůj meč a stoupl si zády ke stěně chalupy. Přesně tak, jak ho to učili. Krýt si záda.

Ve své pýše a pocitu nadřazenosti si neuvědomil, že v případě potřeby nemá kam ustoupit. Rozkročil se a zvedl svůj meč do výše. Zařval. „Hej! Troufnete si také na někoho, kdo vám to vrátí?!“

Jeden z černých jezdců ho všiml a rozjel se proti němu. Erlot se zapřel a čekal náraz. Temný rytíř se rychle přiblížil. Ozvala se strašná rána. Meče se setkaly. Vytryskl proud jisker. Erlot zavrával. Takovou sílu úderu nečekal, jenže neměl kam ustoupit. Černý jezdec ho zasypal spoustou ran a Erlot měl co dělat, je všechny vykrýt. Nemít takový trénink, už by byl dávno mrtvý. Po chvíli mu však začaly ochabovat paže a údery odrážel z posledních sil. Temný rytíř byl na koni a měl obrovskou výhodu, úderu z výšky. Pak přišlo to, co muselo nevyhnutelně přijít. Jezdec počkal, až se Erlot unaví a jeho reakce nebudou tak rychlé. Naznačil úder a

vzápětí švihl mečem níž. Erlot zareagoval pozdě, promáchl mečem do prázdna a s hrůzou si uvědomil svojí chybu. Hned na to dopadl meč černého jezdce na zápěstí rytíře Erlota. Ten s údivem nechápavě pozoroval svojí ruku, která svírala meč, jak leží na zemi. Z rány se vyřinula krev. Erlot by křičel bolestí, jenže temný rytíř máchl mečem ještě jednou a Erlotova hlava se skutálela na zem. Jeho tělo ještě chvíli stálo vzpřímeně, jako by si neuvědomovalo, co se vlastně stalo. Pak se zaduněním padlo k zemi.

Bylo po všem.

Po odjezdu černých rytířů jarmark skončil a lidé se rozešli do svých domovů a příbytků, kde si měli o čem povídat. Kupci zklamaně opouštěli osadu. Někteří se vraceli domů a někteří ještě v podvečer vyráželi do jiných osad a větších měst, kde by mohli prodat své zboží. Místní hostinec tak zel prázdnotou a ryšavý hostinský smutně seděl za pultem. Už chtěl zavřít a jít spát, když zaslechl vrzání vrat. Pohlédl směrem ke dveřím a ve stínu uviděl postavu muže.

„Pán si bude přát?!“ spustil.

Neznámý mlčel. Odkráčel do rohu místnosti a usedl na lavici. Hostinský přistoupil blíž a postavil před neznámého džbán s vínem. Neznámý zvedl paži a odstrčil opatrně džbán od sebe.

„Ale tohle není noclehárna,“ ohradil se hostinský a zapřel se o stůl.

Když se však k jeho rukám přikutálely dva zlaťáky, odkašlal si.

„Ehm, zřejmě nechcete být rušen, dobrá, nechávám vás,“ dodal a odešel. Zamkl dveře a odešel do své světnice.

Neznámý ulehl na lavici, ale jednu ruku měl stále položenou na svém meči...

Druhý den brzo ráno probudilo hostinského hlasité bouchání na dveře.

„Copak hoří?!“

„Ale možná bude, hostinský!“ vyhrkl hlas jemu tak povědomý.

„Vy, hejtmane, kde se tu berete?“ spustil překvapený hostinský.

„Včera v noci k tobě přišel neznámý muž zahalený v černém dlouhém plášti, kdo to byl?“

„Nevím, pane. Seděl tady na lavici a...“

„...a kde je teď!“ přerušil hejtman překvapeného hostinského, který si všiml dalšího zlaťáku na stole.

„Nevím. Brzo ráno musel odejít, neviděl jsem ho. Přísahám, pane!“

„Dobrá, vyrazíme za ním! Bez koně nemůže být daleko!“ křikl hejtman na strážě a už opouštěl místnost, když ho zastavil hostinského hlas.

„Pane, proč ho hledáte?“

„Podle vyprávění, by to mohl být ON.“

„Kdo ON?“

„Ten, co nezná slitování!“

„Ale nepřipadal mi tak strašný, jak se vypráví, jestli to byl opravdu ON...“

„...uvidíme, až ho dostaneme. Pak se dozvíme, kým skutečně je!“ zdůraznil hejtman svou domnělou převahu.

Kapky ranní rosy stékaly po listech stromů a občasný zpěv lesních ptáků přerušoval ticho. Ticho, které nakonec přerušila skupina jezdců vedená hejtmanem Hustrenem.

„Hledejte pořádně! Musí tady někde být!“ rozkazoval hejtman.

Po hodině bloudění v lese svolal hejtman všechny své muže.

„Kdo z vás ho přivede, dostane třicet zlaťáků!“ ukázal na tři vojáky.

Poté pokynul na dvojici mužů, kteří ho doprovodí zpět do osady. Zbývající trojice se rozjela do lesa hledat neznámého tuláka. Každý se vydal svým směrem. Vidina velké sumy peněz je hnala vstříc neznámému osudu.

Větve stromů se ohýbaly pod projíždějícím jezdcem, který svého koně vedl skrze houštinu k mírnému svahu. Kůň cválal klidně neznámými houštinami, když se náhle zastavil a odfrkl.

„Klid!“ snažil se jezdec hejtmanovy stráže uklidnit svého koně.

Poplácal ho po šíji, když ho jedna z větví udeřila do ramene. Jezdec spadl z koně jako sestřelený. Okamžitě se postavil a vytasil meč. Ohlížel se kolem dokola, ale nikoho neviděl.

„Tady snad straší, che!“ ušklíbl se a přistoupil ke svému koni.

AAARRRRHHH, ozvalo se lesem.

Kůň se vyplašil a odstrčil jezdce stranou. Ten zavrával a spadl na zlomenou větev. Jezdec vytřeštil oči, z úst mu vytryskla krev a naposledy vydechl. Byl mrtev. Pomatený kůň běžel lesem, když po krátké chvilce doběhl k dalšímu ze tří hejtmanových jezdců. Ten ho zastavil a pohazením po hřívě se ho snažil uklidnit.

„Kde máš, pána?“

Kůň mlčel.

Pak se vyškubl a vyrazil opačným směrem, než kterým druhý z vojáků mířil. Jezdec mávl rukou. Nechal koně být a pokračoval dál. Mezitím třetí voják dorazil ke strašidelnému místu. Vypálený palouk vypadal jako spáleniště mrtvol.

„Jako peklo!“ pronesl tiše.

Jeho kůň nakračoval s jemnou lehkostí a opatrností. Zdejší prostředí nahánělo hrůzu a s představou, že by zde měl potkat neznámého tuláka s pověstí zabijáka, se vojákovi stáhlo hrdlo. Zastavil koně a ještě naposledy prohlížel zdejší vypálenou krajinu, když se na jednom místě zapáchajícího spáleniště, cosi pohnulo.

„Jéj!!!“ vyjekl.

„Co to je!“

Bál se, ale zvědavost byla tak velká, že sesedl z koně a pomalu kráčel k místu, kde to zahlédl. Pomalu se blížil k onomu místu, když se spustil déšť.

„Odporné místo!“ odsekl a chtěl se obrátit, když ze spáleniště vyrazila ruka. Ještě se hýbala a měla jen tři prsty.

„Kde to jsem?“ pronesl nahlas. „ABYSMO“, zašuměla mu hlavou odpověď a krajinou zaznělo hluboké *K H O O*.

Voják se vylekal a vyrazil rychle zpátky ke svému koni, který pořád stál na stejném místě. Už se blížil, když kůň pohlédl na

blížícího se vojáka. Usmál se a z úst mu začala vytékat krev.

„Bože!“ vykřikl.

„Co se to děje?“

Kůň vykročil směrem k vojákovvi, který se překvapením zastavil a sledoval další dění. Věděl, že jestli zde zůstane, zemře. Ale potřeboval koně. Jenomže s jeho koněm se něco stalo. V tom měl pravdu. Kůň se blížil. Blíž a blíž. Krev mu stále vytékala z úst a oči měl úplně bílé.

„Vrať se do pekel!“ vykřikl na koně.

„Jsem tu pro tebe!“ odvětil kůň a zaútočil na vojáka.

Ten nečekal, až ho kůň napadne a uskočil stranou. Kůň běžel dál do temného lesa jako šílený.

„Co se to s tebou stalo, sakra,“ zalamentoval a pomalu se zvedal ze země. Když v tom se za ním ozval strašidelný sípot

„AAARRrhhh!“

Voják se otočil a uviděl jezdce v černém plášti na koni, který byl ještě černější než noc.

„Takže to je tvoje práce!“ ohradil se a vytasil meč.

„AAARRrhhh!“ zachrčel jezdec a také tasil.

„Nedám ti svůj život zadarmo!“ vykřikl voják a vrhl se na černého jezdce.

Černý kůň se dal do pohybu. První útok voják odrazil. Při druhém přišel o meč a při třetím o život. Bezvhládné tělo kleslo k zemi. Zazněl temný sípot. Černý jezdec zasunul meč do svého pouzdra a po chvíli zmizel v hlubokém lese.

Zbývající voják se mezitím dostal, až na okraj lesa. Před ním se rozprostřela dlouhá pláň, která připomínala svými barvami ráj. Sesedl z koně, sundal si přilbici a usedl do trávy. Kůň mezitím

vykročil blíž k okraji zelené pláně, tak chutně vypadající šťavnaté trávě, kde se hodlal napást. Voják věděl, že se nebude moci zdržet déle. Blížil se večer a v noci jsou přízraky nejsilnější. Počkal ještě chvíli, než se kůň napásl a vyrazil. Po čtvrt hodině cesty dorazil k malému hospodářství. Sesedl z koně a zabouchal na vrata.

„Kdo je to?“ ozval se hlas uvnitř.

„Jsem hejtmanův voják a hledám nocleh!“ odvětil.

„Tak pojdte, pane!“ pozval ho rychtář dál.

„Díky.“

„O koně se vám postarám, zatím račte dovnitř. Žena vás pohostí!“ dodal rychtář a odvedl koně do maštale.

Voják vešel do světnice, kde se na něj usmívala mladá žena s pěti dětmi. Pokynul hlavou a usedl ke stolu. Když se vrátil rychtář, celá rodina usedla ke stolu a společně hodovali. Žena po večeři odvedla děti a šla s nimi spát. Rychtář pak vojákovi vyprávěl různé příběhy, které ho tak unavily, že brzy usnul.

Ráno voják poděkoval za pohostinnost a odjel.

3. Otec Kolling

Úzkou průrvou mezi skalisky táhl poník povoz otce Kollinga, který převzal zdejší faru po smrti otce Herfoda. Otec Kolling byl poctivý a upřímný člověk, zřejmě proto si ho také lidé z místní osady zvolili po smrti otce Herfoda za svého kněze.

Cesta do města byla náročná a při zpáteční cestě poník častěji odpočíval. I dnes tomu nebylo jinak. Při jednom z těchto odpočinků, které si poník vybral, otec Kolling usedl na pařez a pročítal si svou svatou knihu. Ptáci prozpěvovali své písně a spokojený poník odpočíval u vědra vody, ze kterého se posilňoval na zbytek cesty. Když tu náhle všechno ztichlo a na knihu otce Kolling dopadl stín. Otec Kolling zvedl hlavu a jeho oči směřovaly na osobu, která stála před ním.

Byl to ON.

„Synu, ty jsi mě vylekal,“ spustil otec Kolling.

„Chááárrr!“ ozval se sípavý hlas.

„Já vím, synu,“ otec Kolling se postavil. Odložil svou svatou knihu a pohlédl výše. „Dobrý Bože!“ vyhrkl.

„Kdo jsi?“ znovu zazněl hlas otce Kollinga, který byl plný překvapení.

ON mlčel.

„Posaď se tady,“ ukázal. „Nevím, jestli ti pomohu, ale všichni jsme děti boží, i ty.“ ON stále mlčel, ale posadil se vedle otce Kollinga.

„Tvůj hlas je mi povědomý. Ale nemohu si vzpomenout, kde jsem se s tímto sípavým hlasem už setkal. Ano, ano, už vím...ach...“

Otec Kolling se zarazil. ON zpozorněl, ale nadále seděl a pozoroval měnící se grimasy otce Kollinga.

„Ano, už vím. Bylo to již dávno. Byl jsem na jarmarku v jedné z osad za tímto hustým lesem, když se tam objevili černí jezdci na černých koních. Jeden z nich zasípal podobným způsobem jako ty, a pak začala panovat smrt.“

ON vstal a ukázal na svůj meč a symbol, který tam byl. Písmeno „V“ spojené s kruhem. Otec Kolling na něj pohlédl a zakroutil hlavou.

„Nevím, synu. Neznám tento symbol. Je to znak nějakého společenství? Bratrstva?“

ON pokynul hlavou.

„Takže jsi přívržencem nějakého bratrstva!“

ON zakroutil hlavou.

„Rozumím, už nejsi.“

Mlčení ticha přerušilo frknutí poníka otce Kollinga. ON zpozorněl a vstal. „Něco se děje, synu?“

Otec vyšel na stezku, kde měl postavený povoz a v dálce uviděl jezdce na koni. ON stál nehnutě pořád na stejném místě, jako by nežil. Otec vykročil naproti blížící se mu jezdci.

„Otec Kolling?“ spustil voják.

„Ano, synu! Jsi hejtmanův voják, že?“

„Jistě, Otče. A kdo pak je to tu s tebou?“

„Jen poutník.“

„Otče, projíždím tudy a hledám tuláka, který je pokládán za...
říkají mu ON, neviděl jsi ho?“

„Neviděl, synu!“

„Hej, poutníku a ty jsi ho neviděl?“

ON mlčel.

„Proč mlčíš, vyřízli ti snad jazyk?“

„Otče, proč nemluví...je to zřejmě ON a ty ho ochraňuješ!“
rozčílil se a přiblížil se na deset loktů k němu.

„Náš pán ochraňuje všechny,“ ukázal otec Kolling vzhůru. „Ani
nevíš, kdo to je, synu a hned soudíš. Nečiň tak!“ snažil se otec
Kolling předejít, zřejmě nevyhnutelnému střetu vojáka s poutníkem.

„Ustup, otče! Dopravím tohoto muže k hejtmanovi, on
rozhodne!“

„Synu, prosím!“

Voják se nedal obměkčit slovy otce Kollinga a sáhl po meči. ON
ustoupil stranou a vytáhl svůj meč. Meč s tajemným symbolem.

„Skloň svou zbraň, poutníku a tvůj život bude ušetřen!“ vykřikl
voják a seskočil z koně.

ON mlčel. Voják pochopil, že nepochodí a vyrazil do útoku.
Dvakrát zaútočil, ale vždy máchl do prázdna. Nečekal, že ON je
opravdu tak rychlý, jak se povídá.

„Chááárrr!“

„Neskončím!“ odsekl voják a znovu zaútočil.

Meče se konečně setkaly. Další výpad a ON znovu mrštně
uhnul, až voják zavrával.

„Synu, nech jej odejít! Má svůj osud a tíhu na srdci. Nechej ho
jít!“ žadonil otec Kolling u vojáka, ale ten jeho slov nedbal a stále se

snažil zasáhnout neznámého.

Výpad střídal další. Jen někdy se meče setkaly. ON mrštně uhýbal a voják tam poskakoval jako loutka.

„Dost už!“ vykřikl a vytáhl z pouzdra dýku.

„Synu, nechej ho jít!“ znovu se pokusil otec Kolling ukončit tento zbytečný souboj.

Ale voják si opět nedal říct a znovu se pokoušel zasáhnout něco, na co zřejmě nebyl dost rychlý.

„Synu!“ ohradil se znovu otec Kolling a přiblížil se k vojákovi. Ten se otočil a ohnal se po otci Kollingovi svou dýkou. Zasáhl jej do ruky.

„Chááárrr!“ ozvalo se.

V ten moment, aniž by si voják stačil uvědomit, co udělal, cítil najednou ve svém těle chlad, který nezadržitelně prostupoval celým jeho tělem. Klesl k zemi a pohlédl k nebi s lítostí na jazyku, že to byl Bůh, kdo jej potrestal, za to, že ublížil otci Kollingovi. Jenomže to byl ON, který svým mečem zasáhl vojákovu hrud', a tím ukončil tento nesmyslný souboj, který mohl skončit smírem. ON vrátil meč do pouzdra a naklonil se nad otce Kollinga, ale ten byl v pořádku.

„Je to jen škrábnutí,“ poznamenal otec Kolling.

ON mlčel.

„Vím, že musíš jít. Nikdo neuvěří, že tě hejtmanův voják napadl a mé zranění je od něho. Věřím, že tvá duše nalezne pokoje,“ rozloučil se otec Kolling.

Po střetu s hejtmanovým vojákem a rozjímání s otcem Kollingem ON pochopil, že to musí být právě on, kdo najde černé rytíře.